

Et hul i teksten

Lyrik

KNUD STEFFEN NIELSEN:
Lakune. 67sider. 118kr. Borgens Forlag.

At kalde en digtsamling for »Lakune« må siges at være et ret dristigt projekt. En lakune er jo et hul i teksten, og det disse digte vil er altså at beskrive de tomme felter. Eller i det mindste indkredse dem for at pege på, at her mangler noget.

Foruden lyriker er Knud Steffen Nielsen billedkunstner, og også når han skriver foregår det på et højt abstraktionsniveau. Dette er hans tredje digtsamling, og stoffet

her er en sorg og en smerte, som ikke uden videre lader sig indfange i ord. »Mens mine sår lukker sig/ fyldes papiret med nye huller«. Smerten gælder således også det umulige i at få noget *virkeligt* ned på papiret. Såret brænder hul, det bliver altsammen til lakuner. Og det er jo en gammel modernistisk erfaring, men her formuleres den igen med en egen inderlig råstyrke, »det er hårdt at transportere dødsboerne tværs / gennem hovedet«.

Ja. Og problemet for læseren bliver så, at det kræver gode øjne at omgås den type digte. De vil ikke kommunikere direkte, men knytter sig i høj grad om sig selv som små stenhårde gåder. Ligesom

ting fundet på stranden eller i vejkanten heller ikke uden videre giver deres historie fra sig.

Mere åben er bogens sidste afsnit »Fra begyndelsen«, der handler om fruernes nostalgi, de langbenede døtre der stolprer som nyfødte kalve, og graffiti-drengene. Også i deres spraydåser »gemmer der sig skovsøidyler«.

Fruerne længes *tilbage*, pigerne og drengene ser *fremad*. Og hvad er der i midten? En smerte over altings foranderlighed måske? Det er den lakune Knud Steffen Nielsen undersøger i disse digte. Lydhørt og ærligt.

NILS HAV

Berlingske Tidende

Mandag 23. januar 1989